

onbekend. Bovendien hebben we een postvak in het bestuurshok (bij de keuken) op de boerderij.

Halóóóó Hoek van Holland!!!!
(Lein op locatie).

Deze keer geen uitgebreid, nauwgezet onderzoek bij één van onze onderdelen (er draait even nix) doch het verslag van een bliksembezoek aan de kampementen van de ochtendhorde, die zich bevonden -zoals de titel reeds doet vermoeden- in Hoek van Holland. Het was een miezerige maandagavond toen uw reporter zich richting Hoek van Holland begaf. Het kamphuis bleek iets minder makkelijk te vinden dan gedacht en wij reden dan ook enige tijd schijnbaar doelloos rond in deze Uithoek van Holland. Hieraan kwam een spoedig eind toen één van de reisgenoten op een lumineus idee kwam: 'Waarom vragen we het niet gewoon aan Dave?' Deze leidinggevende stond zich een beetje op te houden op een Hoek van de Straat samen met Ritsaert. Ze zagen er beiden nogal verpieterd uit en bij ons rees natuurlijk de vraag: 'Waarom? Waarom bij avond en ontij rondhangen op deze Hoek van Holland? Een kouwte is tenslotte zo gevat?' Het antwoord is simpel maar dat mogen we hier niet vermelden. Dave en Ritsaert waren er namelijk door Boeman Borsboom uitgestuurd maar dat willen ze stail houden dus hierover geen woord.

Na een kort praatje over het weer (was niet zoveel over te zeggen, bovendien zijn wij tegen het publiceren van al te krachtige krachtermen in de SR), wazen zij ons de weg naar hun Kamphuis.

Het was een merkwaardig tafereel dat wij daar aantreffen. De beide gebouwtjes waren reeds voor een deel onder water verdwenen (toch al gauw een millimeter of één), de tafeltennistafel dobberde met z'n pootjes omhoog doch met het netje trots gehesen, de rugbybal dreef er gezellig tussendoor, in de kampvuurkuil stoeiden kikkers vrolijk met goudvissen, de berken waren net begonnen met de honderdmeter vlinderslag tegen de eiken, de duinkonijnen volgden de omscholingscursus 'Drijfkoniijn in drie en een halve les', de plaatselijke brandweerlieden lieten zich omscholen tot diepzeeduikers en een horde sprinkhanen was drukdoende met de bouw van een duikplank.

Tussen deze bedrijvigheid door speelde een welpenhorde onverstoorbaar voetbal, een sterk staaltje van onverwoestbare welpenmoed en doorzettingsvermogen (en krankzinnigheid trouwens maar hierin schuilt nu juist het groene geheim tot succes).

Binnen wachtte ons een warm onthaal met koffie (tweede deel van het groene geheim) en verhalen over mysterieuze maskers (authentiek afrikaans), duistere Duitsers en nog een boel meer raadselachtige raadsels. Het was de welpen wederom gelukt verzeild te raken in een compleet complot (welpen trekken dat als een magneet aan). Nadat een terzakenkundige welp ons even had uitgelegd waar ut om ging en wat hen te doen stond (hetgeen wij natuurlijk voor geen centimeter begrepen - welpenlogica ontstijgt elke andere vorm van logica) begaven we ons naar de keuken om koffie te slurpen. Echter niet alvorens Ads schedel van een hoognodige oppoetsbeurt te hebben voorzien.

In de keuken druppelde (letterlijk) de leiding binnen, zoekend naar de koffie die

wij geheel onverdiend en onterecht, doch met extra veel smaak naar binnen hadden gegoten (het is werkelijk erg genoegelijk om bezoekers te ontvangen tijdens je kamp). De sfeer in de keuken was zoals je die in een kampkeuken mag verwachten: chaotisch. Er werd een douche gebouwd, een wasje gewassen, gedichten werden voorgedragen, er werd gediscussieerd over mannelijke shampoo, Duitsers en het consumptief gedrag van de leiding, er was een inval van de politie, welpen werden verbonden, walkietaikies uitgeprobeerd, er werd gescholden met niet nader te noemen woorden op niet nader te noemen personen die waren gestrand in het niet nader te noemen Maassluis en het was erg gezellig.

Met meoite wisten wij ons los te rukken van deze aangename bende en waadden wij terug naar onze duikboot om de terugvaart te aanvaarden. Het was un heerluk afontju gaweest.